

Campagne pleegzorg verdient respons

Dringend behoefte aan gezinnen met ruimte in hart en huis voor extra kind

Er zijn veel te weinig mensen beschikbaar die pleegouder willen worden. Door een onterechte beeldvorming rondom pleegzorg blijken veel mensen de mogelijkheid van pleegzorg niet eens serieus te overwegen. Hijlthe Vink en Gijsbert van den Brink proberen een aantal misverstanden uit de weg te ruimen.

Onder de slogan "Wij zoeken nog een hart met wat ruimte" is Pleegzorg Nederland onlangs een campagne gestart om nieuwe pleeggezinnen te werven. Nu het kabinet geld uitgetrokken heeft om de wachtlijsten in de pleegzorg weg te werken, is het probleem niet langer dat de vastgestelde pleegzorgvergoedingen aan pleegouders niet uitbetaald kunnen worden, of dat er niet genoeg pleegzorgwerkers aangesteld kunnen worden om hen te begeleiden. Het probleem is nog slechts, dat er veel te weinig mensen pleegouder willen worden. Zo'n duizend kinderen die kort- of langdurend niet door hun ouders opgevoed kunnen worden, wachten momenteel op de mogelijkheid geplaatst te worden in een passend pleeggezin.

Ondertussen wijst onderzoek uit dat de animo om pleegouder te worden in Nederland steeds verder afneemt. De wachtende kinderen zitten dus in de knel. De wervingscampagne van Pleegzorg Nederland verdient daarom alle steun - niet het minst ook van christenen.

Misverstanden

In het algemeen zijn er veel te weinig gezinnen beschikbaar om alle kinderen op te vangen. Wij vermoeden dat dat mede komt door een onterechte beeldvorming rondom pleegzorg. Er lijken enkele misverstanden in het spel te zijn. Die dragen er mogelijk aan bij dat veel mensen (onder wie ook christenen) de mogelijkheid van pleegzorg niet serieus overwegen. We stippen enkele dingen aan.

Je kunt van een pleegkind nooit zo veel houden als van een eigen kind - Deze gedachte lijkt veel mensen intuïtief van pleegzorg te weerhouden. Het feit dat het om een vreemd

kind gaat, stoot af. Toch is het vreemde van een pleegkind in de praktijk vaak snel verleden tijd. Een pleegkind wordt al snel eigen. Ook dan houden pleegouders doorgaans inderdaad niet op dezelfde manier van hun pleegkind(eren) als van hun eigen kind(eren). Maar dat is niet verwonderlijk; ook van verschillende eigen kinderen houden ouders niet op dezelfde manier. Ieder kind is nu eenmaal uniek. En je houdt van kinderen, ook van pleegkinderen, op de wijze die bij elk van hen past. Vooral voor pleegkinderen die op wat latere leeftijd geplaatst worden ervaart men soms inderdaad minder liefdesgevoelens. Maar dan is het goed om te bedenken dat "liefhebben" een werkwoord is. En voor werken geldt: hoe meer men het doet, hoe beter men erin wordt.

Afscheid

Een pleegkind kan je door de instanties zomaar weer ontnomen worden - Veel kinderen

worden "perspectiefbiedend" geplaatst. Het is dan vrijwel zeker dat zij tot aan hun volwassenheid in hun pleeggezin blijven wonen. Soms kunnen de natuurlijke ouders van het pleegkind hun leven echter weer op orde krijgen, en daarvoor weer zelf voor hun kind zorgen. In dat geval kan de prijs van het afscheid weliswaar hoog zijn, maar niet onverdraaglijk. Dat laatste ligt anders wanneer de terugplaatsing achteraf onverantwoord blijkt, doordat het kind toch weer slachtoffer wordt van mishandeling of verwaarlozing.

Echter, er is op dit punt een duidelijke omslag gaande. Steeds nadrukkelijker wordt momenteel het belang van het kind gesteld boven dat van de natuurlijke ouders. Wij menen dat deze omslag in het denken toegejuicht mag worden. Kwetsbare kinderen zijn in het belangspel van volwassenen al te vaak kind van de rekening geweest. Natuurlijk kan dat opnieuw gebeuren.

Maar de positieve ontwikkelingen in het maatschappelijke handelen op dit punt zouden ons minder kopschuwen moeten maken.

Behalve aan perspectiefbiedende zorg is er ook veel behoefte aan mensen die voor kortere tijd (enkele maanden of jaren) pleegzorg willen gaan doen. Ook dan is afscheid nemen vaak heel lastig. Maar men is er dan wel van meet af op ingesteld.

Verrijkend

Wie een pleegkind opneemt, krijgt de narigheid van diens thuissituatie erbij - Een uithuisplaatsing is inderdaad altijd een aanleiding waar je niet vrolijk van wordt. Juist christenen hebben vanuit hun geloof echter redenen om een open oog te hebben voor narigheid waarin mensen kunnen belanden. Bovendien blijken de contacten met de thuissituatie van een pleegkind vaak bepaald niet alleen maar deprimerend. Pleegouders ervaren deze veelal

ook als verrijkend. Natuurlijke ouders zijn soms boos op jeugdzorginstanties vanwege de uithuisplaatsing van hun kind. Maar ze zijn doorgaans juist dankbaar jegens degenen die hun kinderen opvangen. Verder krijgen pleegouders meer zicht op de tragiek die erachter zit bij de natuurlijke ouders. Dat stimuleert weer om hen te helpen. Zonder een en ander te willen idealiseren: kennismaking met de achtergronden van een pleegkind levert een realistischer beeld op van hoe het leven in elkaar zit.

Leengoed

Je kunt beter een kind adopteren want een pleegkind wordt nooit van jezelf - In christelijke kring lijkt inderdaad een soort voorkeur te bestaan voor adoptie boven pleegzorg. Op zichzelf kan dat legitiem zijn, alleen niet om deze reden. Christenen geloven immers dat kinderen hun als 'leengoed' worden toe vertrouwd. Onze kinderen zijn dus nooit van onszelf. Niet al-

leen bij pleegkinderen, maar ook bij adoptiekinderen blijft bovendien de relatie tot de natuurlijke ouders altijd een rol spelen. Zij blijven ook van hen. We blijven ons innerlijk nu eenmaal diep verbonden voelen met wie ons ter wereld brachten. Opvallend is wel dat terwijl bij adoptie het aanbod aan vervangende ouders heel vaak groter is dan de vraag, bij pleegzorg juist het omgekeerde het geval is.

Ook al zijn pleegkinderen dus inderdaad nooit van jezelf, je bent als pleegouder wel van hen. Zij hebben je aandacht en zorg namelijk heel hard nodig. Pleegouders kunnen pleegkinderen op alle terreinen des levens bagage meegeven die hun levenslang ten goede kan komen.

Verdriet

Ons gezin is niet geschikt om pleeggezin te worden - Dat kan natuurlijk zo zijn, en dan moet men dit ook nuchter durven vaststellen. Velen zullen het ook als een groter of kleiner verdriet ervaren. Echter, er worden geen perfecte gezinnen gevraagd die uit onfeilbare mensen bestaan. Er worden gezinnen gevraagd waar, naast liefde en aandacht voor elkaar, nog ruimte is in hart en huis voor een extra kind. Christenen kampen soms met een laag zelfbeeld, ook ten aanzien van hun functioneren als gezin; dat gaat objectief gezien soms minder slecht dan ze geneigd zijn te denken. Mogelijk zijn ze wel degelijk geschikt.

Wie ook maar enigszins twijfelt, kan zich in elk geval met een gerust hart bij Pleegzorg Nederland aanmelden. De selectieprocedures zijn zorgvuldig genoeg om duidelijkheid te verkrijgen. Bovendien mogen juist christenen weten, dat ze het niet alleen hoeven te doen. Zonder daarmee hun verstand op nul te zetten, mogen ze immers werkelijk vrouwen op Gods hulp en leiding.

In de praktijk blijkt dat aspirant-pleegouders gemiddeld zo'n anderhalf jaar nodig hebben om innerlijk toe te groeien naar daadwerkelijke aanmelding. Hopelijk kunnen bovendaande overwegingen bij deze en gene aan dit proces bijdragen.

De auteurs zijn respectievelijk moeder van zeven pleegkinderen en vader van een pleegzoon.

„Een pleegkind wordt al snel eigen. Ook dan houden pleegouders doorgaans inderdaad niet op dezelfde manier van hun pleegkind(eren) als van hun eigen kind(eren). Maar dat is niet verwonderlijk: ook van verschillende eigen kinderen houden ouders niet op dezelfde manier. Ieder kind is nu eenmaal uniek.“
Foto RD, Henk Visscher

OPINIE

De opiniepagina biedt mensen die daaraan vanwege hun specifieke deskundigheid of persoonlijke betrokkenheid behoefte hebben, gelegenheid in te gaan op (semi-)actuele onderwerpen. De redactie behoudt zich het recht voor bijdragen (zonder overleg) te redigeren en/of in te korten, of zonder opgave van redenen te weigeren. De aanbevolen lengte van een bijdrage bedraagt 750 woorden. Het zenden van een bijdrage impliceert dat de auteur aan de BV Reformatorisch Dagblad toestemming geeft tot het vastleggen, verspreiden en verspreiden daarvan in gedrukte, elektronische of andere vorm, zoals cd-roms, databank, internet of op geluidsdragers.
Coördinator: drs. W. G. Hulsman
E-mailadres: opinie@refdag.nl

OPGEMERKT

Koninginnedag

Met enige verbazing las ik het hoofdredactionele commentaar in RD 1-5 over het verplaatsen van de viering van Koninginnedag naar zaterdag. Daarin: „Nu 30 april niet meer de verjaardag van de regerende vorstin is, is er geen bezwaar om Koninginnedag naar voren (zaterdag) te schuiven. Dat heeft bovendien de gunstige bijkomstigheid, dat per saldo minder vrije dagen verleend hoeven te worden dan bij een verschuiving naar de maandag.“

Ik, als rooms-katholiek, kan mij niet anders voorstellen dan dat de hoofdredactie deze bijkomstigheid „gunstig“ acht vanwege haar calvinistische achtergrond. Kennelijk is de gedachte: „Gij zult zes dagen werken, alleen op de zevende dag, de zondag, zult gij rusten.“ Vanuit deze gedachte suggereer ik elk jaar Koninginnedag, en dan ook maar 5 mei, te verplaatsen naar de zondag. Dan hoeven er nog minder vrije dagen te worden verleend.

Gunt het RD ons geen vrije dagen? Moet er altijd maar gewerkt worden? Is het RD voor een 24 uurseconomie?

De Belgische minister Steve Stevaert antwoordde destijds op de vraag van een Nederlandse journalist waarom het in België zo goed ging en in Nederland zo slecht: „Jullie feesten te weinig.“ Dat kan het calvinistische deel van Nederland zich aantrekken.

Van de zondagsrust, als dag des Heeren, ben ik overtuigd voorstander. Een dag per week van bezinning, op welke wijze dan ook, moet kunnen. Ik vind echter wel dat de Nederlander om zijn weinige feesten te kunnen vieren, enige (extra) vrije dagen moet hebben. Vandaar Koninginnedag niet naar de zaterdag, maar naar de maandag.

Loek Custers
De Zuidgaard 3
1741 MX Schagen

Tale Kanaäns (II)

Na het artikel in RD 28-4 over "Tale Kanaäns" moet ons iets van het hart. Waarom zou taal ertoe doen? Het gaat erom dat mensen worden geraakt door Gods Woord. Hoe maakt niet uit, als het maar met eerbied gebeurt.

De jongeren van nu raak je niet zo gemakkelijk met oudvaderstaal, maar eerder met hedendaagse taal, waarin gesproken wordt over Gods liefde, en zeker niet altijd over Gods toorn! Kennelijk is het wel mogelijk om te raken door de taal van de Bijbel.

in het geloof. Is het enkel ellende, en worden verlossing en dankbaarheid vergeten? Vergeten om te danken voor het ongelofelijke wonder van Gods vergoeding over onze schulden door Jezus? En dan mogen wij God eren en prijzen door over Hem te vertellen, aan de jeugd, maar ook aan de wereld.

Gerwin de Greeff
Anne Jet Roest
Huinerschoolweg 7
3882 TJ Putten

Artikel 23

Hierbij wil ik reageren op het artikel van P. van Duijvenbode in RD 4-5. Ik ben het over het algemeen wel met hem eens, maar denk dat hij mijn vorige artikel niet helemaal heeft begrepen. De titel daarvan is niet van mij afkomstig. Ik weet ook wel dat er verschil is tussen confessioneel en bijzonder onderwijs, want als wij ze door elkaar gaan gebruiken, sluiten we bijvoorbeeld het humanistisch vormingsonderwijs uit. Ik ontken niet dat daar in mijn artikel onbewust en onbedoeld een klein foutje is gemaakt. Het ging mij niet om de eventuele gevolgen, hoewel ik begrijp dat Van Duijvenbode dat dacht bij lezing van de kop.

De gevolgen zullen niet zijn dat het bijzonder onderwijs wordt afgeschaft (verboden) en dat iedereen naar het openbaar onderwijs 'moet', maar dat het bijzonder onderwijs financieel drooggelegd wordt. Veel bijzondere scholen zullen moeten stoppen vanwege een teruglopend aantal leerlingen en geldgebrek; veel leraren (vooral parttimers) zullen moeten worden ontslagen. Er komen natuurlijk ook 'fusies' tussen scholen (gemeenschappen). Bovendien zal het veel binnenlandse kritiek en haat opleveren.

Ik denk nog steeds dat afschaffing gezien kan worden als een aanval op de religieuze wereld, maar misschien heb ik het in mijn vorige artikel te scherp gezegd.

Ik ben geen politicus, maar een 16-jarige scholier die een werkstuk (geen scriptie dus) heeft geschreven over de toekomst van het bijzonder onderwijs. Maar misschien heeft Van Duijvenbode gelijk dat het olie op het vuur gooiën is, hoewel ik dit zeer betwijfel, want er wordt al veel over gediscussieerd (zie RD 6-5).

Marco Stuif
p/a Warburg College
Carnissensingel 20
3084 NA Rotterdam

Opgemerkt

Dit artikel is te vinden op de website van de redactie.

Ondertussen wijst onderzoek uit dat de animo om pleegouder te worden in Nederland steeds verder afneemt. De wachtende kinderen zitten dus in de knel. De wervingscampagne van Pleegzorg Nederland verdient daarom alle steun - niet het minst ook van christenen.

Misverstanden

In het algemeen zijn er veel te weinig gezinnen beschikbaar om alle kinderen op te vangen. Wij vermoeden dat dat mede komt door een onterechte beeldvorming rondom pleegzorg. Er lijken enkele misverstanden in het spel te zijn. Die dragen er mogelijk aan bij dat veel mensen (onder wie ook christenen) de mogelijkheid van pleegzorg niet serieus overwegen. We stippen enkele dingen aan.

Je kunt van een pleegkind nooit zo veel houden als van een eigen kind - Deze gedachte lijkt veel mensen intuïtief van pleegzorg te weerhouden. Het feit dat het om een vreemd

„Een pleegkind wordt al snel eigen. Ook dan houden pleegouders doorgaans inderdaad niet op dezelfde manier van hun pleegkind(eren) als van hun eigen kind(eren). Maar dat is niet verwonderlijk: ook van verschillende eigen kinderen houden ouders niet op dezelfde manier. Foto RD, Henk Visscher

Huisvesting psychiatrie vaak ondermaats

In de geestelijke gezondheidszorg is de huisvesting van cliënten in veel gevallen onder de maat. Marinus Verweij pleit ervoor dat instellingen plannen ter verbetering van cliëntenaccommodaties indienen bij het ministerie.

Er verblijven nog te veel cliënten in instellingen voor geestelijke gezondheidszorg in gebouwen die niet aan moderne eisen voldoen. Men verblijft met meerderen op één kamer, de wel beschikbare eenpersoonskamers zijn te klein, het sanitair is onvoldoende, de gemeenschappelijke ruimten (huiska-

mers) zijn krap, de groepen zijn te groot en/of de toegankelijkheid van het gebouw is slecht.

Het Bouwcollege, een zelfstandig bestuursorgaan dat zich bezighoudt met de huisvesting van de intramurale gezondheidszorg, heeft in 2004 de gehele sector doorgelicht en daarover gerapporteerd aan de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS). Ongeveer duizend gebouwen in psychiatrische ziekenhuizen zijn bekeken. In totaal gaat het om 19.000 bedden. De huisvesting van maar liefst 8500 bedden bleek onder de maat te zijn, waarvan 40 procent in ernstige mate.

Bij aanbieding van het rapport is de ambitie uitgesproken dat bij het volgende soortgelijke on-

derzoek in 2008/2009, de huisvestingssituatie aantoonbaar verbeterd zou moeten zijn. Om na te gaan of instellingen daadwerkelijk actie ondernemen, maakt het Bouwcollege periodiek de stand op. De resultaten van de recente peiling wijzen uit dat van de in totaal circa 5800 slechte bedden bij 25 instellingen, voor 50 procent van deze slecht scorende bedden renovatie- of nieuwbouwplannen zijn ingediend bij het ministerie. Voor ruim 20 procent van de bedden zal over vijf jaar opnieuw beoordeling plaatsvinden, omdat het gaat om gebouwen van recente datum, die weliswaar gebouwd zijn op grond van oude eisen, maar toch goed voldoen volgens de instellingen. Voor de resterende

30 procent (1650 bedden) zijn geen aanvragen voor renovatie of nieuwbouw ingediend.

Zorgwekkend

Hoewel veel instellingen vaart maken met de verbetering van hun cliëntenhuisvesting en het ministerie ook de financiële middelen daarvoor ter beschikking heeft gesteld, is het zorgwekkend dat sommige instellingen achterblijven. Instellingen kunnen (externe) problemen hebben met het vinden van locaties waar de nieuwbouw plaats zou moeten vinden: gemeenten werken niet mee, bestemmingsplannen moeten gewijzigd worden, grondprijzen zijn veel te hoog, omwonenden tekenen bezwaar aan. We zien echter ook dat allerlei interne

discussies over de gewenste zorgvisie voor vertraging zorgen: directiewisselingen gaan vaak gepaard met wijzigingen in het (zorg)beleid van de instelling.

Het is van groot belang dat instellingen geen gras laten groeien over het indienen van plannen ter verbetering van cliëntenaccommodaties. Primair uit oogpunt van kwaliteit van zorg voor de cliënten. We willen toch dat deze vaak kwetsbare cliënten in fatsoenlijke gebouwen verblijven? Ook is zo langzamerhand voldoende literatuur beschikbaar waaruit blijkt dat een "healing environment" bevorderlijk is voor het welbevinden van cliënten en hun genezingsprocessen.

De minister wil dat de markt

functioneren als gezin; dat gaat objectief gezien soms minder slecht dan ze geneigd zijn te denken. Mogelijk zijn ze wel degelijk geschikt.

Wie ook maar enigszins twijfelt, kan zich in elk geval met een gerust hart bij Pleegzorg Nederland aanmelden. De selectieprocedures zijn zorgvuldig genoeg om duidelijkheid te verkrijgen. Bovendien mogen juist christenen weten, dat ze het niet alleen hoeven te doen. Zonder daarmee hun verstand op nul te zetten, mogen ze immers werkelijk vrouwen op Gods hulp en leiding.

In de praktijk blijkt dat aspirant-pleegouders gemiddeld zo'n anderhalf jaar nodig hebben om innerlijk toe te groeien naar daadwerkelijke aanmelding. Hopelijk kunnen bovengaande overwegingen bij deze en gene aan dit proces bijdragen.

De auteurs zijn respectievelijk moeder van zeven pleegkinderen en vader van een pleegzoon.

goed ging en in Nederland zo slecht: „Julie feesten te weinig.” Dat kan het calvinistische deel van Nederland zich aantrekken. Van de zondagsrust, als dag des Heeren, ben ik overtuigd voorstander. Een dag per week van bezinning, op welke wijze dan ook, moet kunnen. Ik vind echter wel dat de Nederlander om zijn weinige feesten te kunnen vieren, enige (extra) vrije dagen moet hebben. Vandaar Koninginnedag niet naar de zaterdag, maar naar de maandag.

Loek Custers
De Zuidgaard 3
1741 MX Schagen

Tale Kanaäns (II)

Na het artikel in RD 28-4 over "Tale Kanaäns" moet ons iets van het hart. Waarom zou taal ertoe doen? Het gaat erom dat mensen worden geraakt door Gods Woord. Hoe maakt niet uit, als het maar met eerbied gebeurt.

De jongeren van nu raak je niet zo gemakkelijk met oudvaderstaal, maar eerder met hedendaagse taal, waarin gesproken wordt over Gods liefde, en zeker niet altijd over Gods toorn! Kennen, juist daardoor kun je de jeugd bereiken. Als je de jeugd eerst vol gaat stoppen met wijsheid waar zij niets mee kunnen, raken zij niet enthousiast. Juist wel door hen te laten zien wat Jezus heeft gedaan en doet in het leven van de jeugdwerkleiding, in gewone taal.

Velen snappen de taal slecht tot helemaal niet meer. Probeer dan juist nu het in begrijpelijk Nederlands uit te leggen. Sterk wordt benadrukt dat je enkel voor Gods genadetroon kunt buigen. Net alsof er geen vreugde is

keren naar het openbaar onderwijs 'moet', maar dat het bijzonder onderwijs financieel drooggelegd wordt. Veel bijzondere scholen zullen moeten stoppen vanwege een teruglopend aantal leerlingen en geldgebrek; veel leraren (vooral parttimers) zullen moeten worden ontslagen. Er komen natuurlijk ook 'fusies' tussen scholen/gemeenschappen). Bovendien zal het veel binnenlandse kritiek en haat opleveren. Ik denk nog steeds dat afschaffen gezien kan worden als een aanval op de religieuze wereld, maar misschien heb ik het in mijn vorige artikel te scherp gezegd.

Ik ben geen politicus, maar een 16-jarige scholier die een werkstuk (geen scriptie dus) heeft geschreven over de toekomst van het bijzonder onderwijs. Maar misschien heeft Van Duijnboed gelijk dat het olie op het vuur gooien was, hoewel ik dit zeer betwijfel, want er wordt al veel over gediscussieerd (zie RD 6-5).

Marco Stuij
p/a Wartburg College
Carnissensingel 20
3084 NA Rotterdam

Opgemerkt

Deze rubriek is bedoeld om te reageren op de redactionele inhoud van het RD. Uitzonderingen zijn:
- rubriek "Uit de kerkelijke pers";
- mediatieve bijdragen;
- boek- en cd-recensies;
- andere brieven onder Opgemerkt.
Alle inzendingen (maximaal 300 woorden) moeten voorzien zijn van naam en adres van de schrijver en de titel van deze rubriek. De redactie behoudt zich het recht van bekorting of weigering voor. Plaatsing van ingezonden stukken betekent niet dat de hoofdredactie met de inhoud instemt. Brieven die niet worden opgenomen, worden niet teruggestuurd. Hierover kan niet worden gecorrespondeerd.
Het zenden van een ingezonden brief houdt in dat de schrijver aan de BV Reformatorisch Dagblad toestemming geeft tot het vastleggen, vervoelvoudigen en verspreiden daarvan in gedrukte, elektronische of andere vorm, zoals cd-rom, databank, internet of op geluidsdragers.
E-mailadres: hoofdredactie@refdag.nl.

GEPOLLST

Een meerderheid in de Tweede Kamer wil dat procureur-generaal Steenhuis opstapt als wordt bevestigd dat hij zijn chauffeur 140 kilometer per uur liet rijden. Steenhuis moet opstappen als hij 140 heeft gereden, zo luidde gisteren de stelling.

De 694 stemmers op refdag.nl denken er zo over:

Eens, zo kun je niet geloofwaardig zo'n functie uitoefenen.
===== 36,3%
Eens, hij geeft een slecht voorbeeld richting de burgers.
===== 17,3%
Oneens, gewone burgers worden ook niet zo hard aangepakt.
===== 33,0%
Oneens, het is maar een lichte overtreding.
===== 13,4%

DE MENING VAN

Reacties op www.refdag.nl:

Willem (58), Lisse: „Het wordt hoog tijd dat de top van het openbaar ministerie eens gaat nadenken over de indruk die gewekt wordt bij de burger. Het ene schandaal is nog niet afgehandeld of het volgende is er alweer. Als de procureur-generaal niet zelf aftreedt, moet de minister hem een handje helpen.”
Gerrit (44), Apeldoorn: „Hier zo'n straf voor te geven, is de grootste onzin die er is.”
Jan (21), Zuid-Holland: „Natuurlijk moet hij opstappen. Slecht voorbeeld doet slecht volgen.”
Niek (16), Kamerik: „Waar-schijnlijk wilde zijn chauffeur maar wat graag. Eindelijk een snelle ambtenaar...”

NIEUWE STELLING

Volgens de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Rice, biedt de brief van de Iraanse president Mahmud Ahmadinejad geen opening voor het atoomconflict.

Rice had positief moeten reageren op de brief uit Teheran.

- Eens, door deze afwijzing timmert ze de discussie dicht.
- Eens, uit de brief blijkt de goede wil van Iran.
- Oneens, de brief is slechts een afleidingsmanoeuvre.
- Oneens, met Iran valt niet te onderhandelen.

Stem nu op www.refdag.nl.

Het internationale proces rond Iran blijft een van de hoofdthema's in de buitenlandse pers. Maar ook de verkiezingsnederlaag van Tony Blair van vorige week komt diverse keren terug in de kolommen.

The Guardian

De verplaatsing van Jack Straw als minister van Buitenlandse Zaken door premier Blair was ingegeven door de Amerikaanse regering, zo betoogt David Clark, adviseur van de overleden Robin Cook, een eerdere minister van Buitenlandse Zaken.

„Het zou niet de eerste keer zijn dat de regering-Bush een belangrijke rol speelde in het overtuigen van Tony Blair om zijn minister van Buitenlandse Zaken te ontslaan. Er werd destijds weinig over gesproken, maar Robin Cooks demotie in 2001 volgde ook op vijandige

uitlatingen uit Washington en bleek van twijfel in Downing Street over zijn vermogen te werken met een Republikeinse regering. Er kunnen ook andere factoren hebben gespeeld, maar geen van alle leek toen overtuigend. De kabinetswijzigingen van vorige week bieden nieuw, onthullend licht over de hele episode.”

Frankfurter Allgemeine

Naar aanleiding van het bezoek van de Duitse bondskanselier Angela Merkel aan de VS constateert de Frankfurter Allgemeine dat de Amerikanen in de kwestie Iran uiteindelijk toch een internationaal optreden kiezen boven een solo-optreden zoals in Irak.

„De bondskanselier gaf in Washington nog eens te verstaan dat in het nucleaire conflict alleen internationale saamhorigheid Iran tot een andere koers kan bewegen. (...) Daarmee slaat ze een duidelijk andere weg in als haar voorganger. Schröder dreef in de aanloop

naar de Irakoorlog de wig in het Westen, om de Amerikanen tot toegeven te dwingen; dat lukte hem aanvankelijk ook nog, maar later niet meer. Tegenvoer de bondskanselier -wiens buitenlandse gewicht door de verlamingsverschijnselen in Londen, Parijs en Rome niet minder was geworden- heeft Bush nu zijn interesse bij een diplomatieke oplossing bevestigd. De kanselier mag hem dan tot deze openlijke uitspraak hebben gebracht, maar Iran mag ook „in geen enkel geval” in het bezit van atoomwapens komen. Dat is een vaststelling die over alle diplomatieke pogingen heen hangt. Zo spreken politici alleen indien iedereen moet weten dat het hen ernst is.”

Le Monde

De Franse krant analyseert de posities van de grote landen in de „race tegen de klok” rond Iran. De krant maakt een vergelijk van het gebeuren rond Iran met de crisis over Irak ruim drie jaar geleden.

„Dit is een van de verschillen met de diplomatieke crisis rond Irak in 2002-2003: Iran in 2006 wordt unaniem gezien als een land dat momenteel in staat is zich uit te rusten met massavernietigingswapens.

De rapporten van het IAEA hebben een gezag dat niemand tegensprekt. Een ander verschil: de Verenigde Staten lijken werkelijk de diplomatie een kans te willen geven, terwijl ze in het geval Irak na schande en schande de diplomatie hadden gepasseerd.”

Financial Times

De Britse zakenkrant applaudisseert voor het akkoord om op Amerikaanse scholen geen frisdrankautomaten meer te plaatsen, als deel van de strijd tegen overgewicht onder kinderen.

„Ten eerste is er een niet te ontkenen verband tussen de groeiende buikomvang van Amerikaanse kinderen -17 procent van hen is medisch gezien zwaarlijvig, tegenover 14 pro-

cent in 1999- en de groei in consumptie van junkfood, meestal op school. Het aandeel van junkfood in de calorierijk die kinderen binnenkrijgen is gestegen van 2 procent in de jaren zeventig naar 15 procent vandaag.

Ten tweede is het voor de private sector beter om te laten zien dat hij zichzelf effectief kan reguleren dan om op termijn strakke regels van de overheid opgelegd te krijgen. (...) Omdat kinderen de volledige verstandelijke capaciteit missen en omdat ze verplicht zijn de school te bezoeken, is er een zwaarwegende reden voor publieke regulering van wat ze op school eten en drinken. De frisdrankbedrijven kwamen met een goed precedent voor de industrie in het algemeen: Let op de gezondheid van kinderen en het liefst vrijwillig, en anders doet iemand het straks voor jou.”

The Economist

The Economist vindt dat president Bush er vorige week ver-

keerd aan deed de Azerische president Alijev te ontvangen. Het weekblad vergelijkt het regime met Wit-Rusland.

„Alijev erfde het presidentschap van zijn vader in 2003: de Alijevs hebben Azerbeidzjan gedurende bijna de hele post-Sovjetperiode bestuurd (...).

Onder Alijev junior worden de mensenrechten in theorie misschien opgehouden, maar in de praktijk geschonden, misschien wel evenveel als in Wit-Rusland. En Azerbeidzjan is een wereldkampioen op het gebied van corruptie.

Dit (Amerikaanse, EvV) gebruik van dubbele standaarden in de buitenlandse politiek is niet echt een verrassing: zelfs regeringen die de democratie willen verspreiden, moeten compromissen sluiten en af en toe doen alsof hun neus bloedt. De belangrijkste vraag is niet of Alijevs bezoek moreel verdedigbaar is, maar of het politiek fatsoenlijk was. Dat was het niet.”

Evert van Vlastuin

Misverstanden

In het algemeen zijn er veel te weinig gezinnen beschikbaar om alle kinderen op te vangen. Wij vermoeden dat dat mede komt door een onterechte beeldvorming rondom pleegzorg. Er lijken enkele misverstanden in het spel te zijn. Die dragen er mogelijk aan bij dat veel mensen (onder wie ook christenen) de mogelijkheid van pleegzorg niet serieus overwegen. We stippen enkele dingen aan.

Je kunt van een pleegkind nooit zo veel houden als van een eigen kind - Deze gedachte lijkt veel mensen intuïtief van pleegzorg te weerhouden. Het feit dat het om een vreemd

„Een pleegkind wordt al snel eigen. Ook dan houden pleegouders doorgaans inderdaad niet op dezelfde manier van hun pleegkind(eren) als van hun eigen kind(eren). Maar dat is niet verwonderlijk: ook van verschillende eigen kinderen houden ouders niet op dezelfde manier. Ieder kind is nu eenmaal uniek.”

Foto RD, Henk Visscher

Huisvesting psychiatrie vaak ondermaats

In de geestelijke gezondheidszorg is de huisvesting van cliënten in veel gevallen onder de maat. Marinus Verweij pleit ervoor dat instellingen plannen ter verbetering van cliëntenaccommodaties indienen bij het ministerie.

Er verblijven nog te veel cliënten in instellingen voor geestelijke gezondheidszorg in gebouwen die niet aan moderne eisen voldoen. Men verblijft met meerderen op één kamer, de wel beschikbare eenpersoonskamers zijn te klein, het sanitair is onvoldoende, de gemeenschappelijke ruimten (huiska-

mers) zijn krap, de groepen zijn te groot en/of de toegankelijkheid van het gebouw is slecht.

Het Bouwcollege, een zelfstandig bestuursorgaan dat zich bezighoudt met de huisvesting van de intramurale gezondheidszorg, heeft in 2004 de gehele sector doorgelicht en daarover gerapporteerd aan de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS). Ongeveer duizend gebouwen in psychiatrische ziekenhuizen zijn bekeken. In totaal gaat het om 19.000 bedden. De huisvesting van maar liefst 8500 bedden bleek onder de maat te zijn, waarvan 40 procent in ernstige mate.

Bij aanbidding van het rapport is de ambitie uitgesproken dat bij het volgende soortgelijke on-

derzoek in 2008/2009, de huisvestingssituatie aantoonbaar verbeterd zou moeten zijn. Om na te gaan of instellingen daadwerkelijk actie ondernemen, maakt het Bouwcollege periodiek de stand op. De resultaten van de recente peiling wijzen uit dat van de in totaal circa 5800 slechte bedden bij 25 instellingen, voor 50 procent van deze slecht scorende bedden renovatie- of nieuwbouwplannen zijn ingediend bij het ministerie. Voor ruim 20 procent van de bedden zal over vijf jaar op nieuw beoordeling plaatsvinden, omdat het gaat om gebouwen van recente datum, die weliswaar gebouwd zijn op grond van oude eisen, maar toch goed voldoen volgens de instellingen. Voor de resterende

30 procent (1650 bedden) zijn geen aanvragen voor renovatie of nieuwbouw ingediend.

Zorgwekkend

Hoewel veel instellingen vaart maken met de verbetering van hun cliëntenhuisvesting en het ministerie ook de financiële middelen daarvoor ter beschikking heeft gesteld, is het zorgwekkend dat sommige instellingen achterblijven. Instellingen kunnen (externe) problemen hebben met het vinden van locaties waar de nieuwbouw plaats zou moeten vinden: gemeenten werken niet mee, bestemmingsplannen moeten gewijzigd worden, grondprijzen zijn veel te hoog, omwonenden tekenen bezwaar aan. We zien echter ook dat allerlei interne

discussies over de gewenste zorgvisie voor vertraging zorgen: directiewisselingen gaan vaak gepaard met wijzigingen in het (zorg)beleid van de instelling.

Het is van groot belang dat instellingen geen gras laten groeien over het indienen van plannen ter verbetering van cliëntenaccommodaties. Primair uit oogpunt van kwaliteit van zorg voor de cliënten. We willen toch dat deze vaak kwetsbare cliënten in fatsoenlijke gebouwen verblijven? Ook is zo langzamerhand voldoende literatuur beschikbaar waaruit blijkt dat een "healing environment" bewonderlijk is voor het welbevinden van cliënten en hun genezingsprocessen.

De minister wil dat de markt-

werking haar intrede doet in de gezondheidszorg en dus ook, binnen enkele jaren, in de psychiatrie. Om een goede uitgangspositie daarvoor te creëren is het voor instellingen van strategisch belang hun huisvesting op orde te hebben. Ondermaats huisvesting zal hun onderhandelingspositie met verzekeraars verzwakken. Om deze redenen zal meer druk worden uitgeoefend op instellingen die achterlopen bij het 'updaten' van hun cliëntenhuisvesting. Het Bouwcollege houdt samen met het ministerie en de brancheorganisatie nauwlettend de vinger aan de pols.

De auteur is arts en lid van het College Bouw Zorginstellingen (Bouwcollege).

wel dat de Nederlandse scholen-(gemeenschappen). Bovendien zal het veel binnenlandse kritiek en haat opleveren. Ik denk nog steeds dat afschaffing gezien kan worden als een aanval op de religieuze wereld, maar misschien heb ik het in mijn vorige artikel te scherp gezegd.

Loek Custers
De Zuidgaard 3
1741 MX Schagen

Tale Kanaans (II)

Na het artikel in RD 28-4 over "Tale Kanaans" moet ons iets van het hart. Waarom zou taal ertoe doen? Het gaat erom dat mensen worden geraakt door Gods Woord. Hoe maakt niet uit, als het maar met eerbied gebeurt.

De jongeren van nu raak je niet zo gemakkelijk met oudvaderstaal, maar eerder met hedendaagse taal, waarin gesproken wordt over Gods liefde, en zeker niet altijd over Gods toorn! Kennen, juist daardoor kun je de jeugd bereiken. Als je de jeugd eerst vol gaat stoppen met wijsheid waar zij niets mee kunnen, raken zij niet enthousiast. Juist wel door hen te laten zien wat Jezus heeft gedaan en doet in het leven van de jeugdwerkleiding, in gewone taal.

Velen snappen de taal slecht tot helemaal niet meer. Probeer dan juist nu het in begrijpelijk Nederlands uit te leggen. Sterk wordt benadrukt dat je enkel voor Gods genadetroon kunt buigen. Net alsof er geen vreugde is

Deze rubriek is bedoeld om te reageren op de redactionele inhoud van het RD. Uitzonderingen zijn:
- rubriek "Uit de kerkelijke pers";
- mediatieve bijdragen;
- boek- en cd-recensies;
- andere brieven onder Opgemerkte.
Alle inzendingen (maximaal 300 woorden) moeten voorzien zijn van naam en adres van de schrijver en de titel van deze rubriek. De redactie behoudt zich het recht van bekorting of weigering voor. Plaatsing van ingezonden stukken betekent niet dat de hoofdredactie met de inhoud instemt. Brieven die niet worden opgenomen, worden niet teruggestuurd. Hierover kan niet worden gecorrespondeerd. Het zenden van een ingezonden brief houdt in dat de schrijver aan de BV Reformatorisch Dagblad toestemming geeft tot het vastleggen, vervoelverbreiden en verspreiden daarvan in gedrukte, elektronische of andere vorm, zoals cd-rom, databank, internet of op geluidsdragers. E-mailadres: hoofdredactie@refdag.nl.

Marco Stuij
p/a Wartburg College
Carnissensingel 20
3084 NA Rotterdam

Opgemerkte

Deze rubriek is bedoeld om te reageren op de redactionele inhoud van het RD. Uitzonderingen zijn:
- rubriek "Uit de kerkelijke pers";
- mediatieve bijdragen;
- boek- en cd-recensies;
- andere brieven onder Opgemerkte.
Alle inzendingen (maximaal 300 woorden) moeten voorzien zijn van naam en adres van de schrijver en de titel van deze rubriek. De redactie behoudt zich het recht van bekorting of weigering voor. Plaatsing van ingezonden stukken betekent niet dat de hoofdredactie met de inhoud instemt. Brieven die niet worden opgenomen, worden niet teruggestuurd. Hierover kan niet worden gecorrespondeerd. Het zenden van een ingezonden brief houdt in dat de schrijver aan de BV Reformatorisch Dagblad toestemming geeft tot het vastleggen, vervoelverbreiden en verspreiden daarvan in gedrukte, elektronische of andere vorm, zoals cd-rom, databank, internet of op geluidsdragers. E-mailadres: hoofdredactie@refdag.nl.

GEPOLLST

Een meerderheid in de Tweede Kamer wil dat procureur-generaal Steenhuis opstapt als wordt bevestigd dat hij zijn chauffeur 140 kilometer per uur liet rijden. Steenhuis moet opstappen als hij 140 heeft gereden, zo luidde gisteren de stelling.

De 694 stemmers op refdag.nl denken er zo over:

Eens, zo kun je niet geloofwaardig zo'n functie uitoefenen.	36,3%
Eens, hij geeft een slecht voorbeeld richting de burgers.	17,3%
Oneens, gewone burgers worden ook niet zo hard aangepakt.	33,0%
Oneens, het is maar een lichte overtreding.	13,4%

DE MENING VAN

Reacties op www.refdag.nl:

Willem (58), Lisse: „Het wordt hoog tijd dat de top van het openbaar ministerie eens gaat nadenken over de indruk die gewekt wordt bij de burger. Het ene schandaal is nog niet afgehandeld of het volgende is er alweer. Als de procureur-generaal niet zelf aftreedt, moet de minister

hem een handje helpen." Gerrit (44), Apeldoorn: „Hier zo'n straf voor te geven, is de grootste onzin die er is." Jan (21), Zuid-Holland: „Natuurlijk moet hij opstappen. Slecht voorbeeld doet slecht volgen." Niek (16), Kamerik: „Waarschijnlijk wilde zijn chauffeur maar wat graag. Einde-lijk een snelle ambtenaar..."

NIEUWE STELLING

Volgens de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Rice, biedt de brief van de Iraanse president Mahmud Ahmadinejad geen opening voor het atoomconflict.

Rice had positief moeten reageren op de brief uit Teheran.

- Eens, door deze afwijzing timmert ze de discussie dicht.
- Eens, uit de brief blijkt de goede wil van Iran.
- Oneens, de brief is slechts een afleidingsmanoeuvre.
- Oneens, met Iran valt niet te onderhandelen.

Stem nu op www.refdag.nl.

Het internationale proces rond Iran blijft een van de hoofdthe-ma's in de buitenlandse pers. Maar ook de verkiezingsnederlaag van Tony Blair van vorige week komt diverse keren terug in de kolommen.

The Guardian

De verplaatsing van Jack Straw als minister van Buitenlandse Zaken door premier Blair was ingegeven door de Amerikaanse regering, zo betoogt David Clark, adviseur van de overleden Robin Cook, een eerdere minister van Buitenlandse Zaken.

„Het zou niet de eerste keer zijn dat de regering-Bush een belangrijke rol speelde in het overtuigen van Tony Blair om zijn minister van Buitenlandse Zaken te ontslaan. Er werd destijds weinig over gesproken, maar Robin Cooks demotie in 2001 volgde ook op vijandige

uitlatingen uit Washington en blijven van twijfel in Downing Street over zijn vermogen te werken met een Republikeinse regering. Er kunnen ook andere factoren hebben gespeeld, maar geen van alle leek toen overtuigend. De kabinetswijzigingen van vorige week bieden nieuw, onthullend licht over de hele episode.”

Frankfurter Allgemeine

Naar aanleiding van het bezoek van de Duitse bondskanselier Angela Merkel aan de VS constateert de Frankfurter Allgemeine dat de Amerikanen in de kwestie Iran uiteindelijk toch een internationaal optreden kiezen boven een solo-optreden zoals in Irak.

„De bondskanselier gaf in Washington nog eens te verstaan dat in het nucleaire conflict alleen internationale saamhorigheid Iran tot een andere koers kan bewegen. (...) Daarmee slaat ze een duidelijk andere weg in als haar voorganger. Schröder dreef in de aanloop

naar de Irakoorlog de wig in het Westen, om de Amerikanen tot toegeven te dwingen; dat lukte hem aanvankelijk ook nog, maar later niet meer. Tegenover de bondskanselier -wiens buitenlandse gewicht door de verlamingsverschijnselen in Londen, Parijs en Rome niet minder was geworden- heeft Bush nu zijn interesse bij een diplomatieke oplossing bevestigd. De kanselier mag hem dan tot deze openlijke uitspraak hebben gebracht, maar Iran mag ook „in geen enkel geval” in het bezit van atoomwapens komen. Dat is een vaststelling die over alle diplomatieke pogingen heen hangt. Zo spreken politici alleen indien iedereen moet weten dat het hen ernst is.”

Le Monde

De Franse krant analyseert de posities van de grote landen in de „race tegen de klok” rond Iran. De krant maakt een vergelijking van het gebeuren rond Iran met de crisis over Irak ruim drie jaar geleden.

„Dit is een van de verschillen met de diplomatieke crisis rond Irak in 2002-2003: Iran in 2006 wordt unaniem gezien als een land dat momenteel in staat is zich uit te rusten met massavernietigingswapens.

De rapporten van het IAEA hebben een gezag dat niemand tegensprekt. Een ander verschil: de Verenigde Staten lijken werkelijk de diplomatie een kans te willen geven, terwijl ze in het geval Irak na schande en schande de diplomatie hadden gepasseerd.”

Financial Times

De Britse zakenkrant applaudisert voor het akkoord om op Amerikaanse scholen geen frisdrankautomaten meer te plaatsen, als deel van de strijd tegen overgewicht onder kinderen.

„Ten eerste is er een niet te ont-kennen verband tussen de groeiende buikomvang van Amerikaanse kinderen -17 procent van hen is medisch gezien zwaarlijvig, tegenover 14 pro-

cent in 1999- en de groei in consumptie van junkfood, meestal op school. Het aandeel van junkfood in de calorische die kinderen binnenkrijgen is gestegen van 2 procent in de jaren zeventig naar 15 procent vandaag.

Ten tweede is het voor de private sector beter om te laten zien dat hij zichzelf effectief kan reguleren dan om op termijn strakke regels van de overheid opgelegd te krijgen. (...) Omdat kinderen de volledige verstandelijke capaciteit missen en omdat ze verplicht zijn de school te bezoeken, is er een zwaarwegende reden voor publieke regulering van wat ze op school eten en drinken. De frisdrankbedrijven kwamen met een goed precedent voor de industrie in het algemeen: Let op de gezondheid van kinderen en het liefst vrijwillig, en anders doet iemand het straks voor jou.”

„Omdat kinderen de volledige verstandelijke capaciteit missen en omdat ze verplicht zijn de school te bezoeken, is er een zwaarwegende reden voor publieke regulering van wat ze op school eten en drinken. De frisdrankbedrijven kwamen met een goed precedent voor de industrie in het algemeen: Let op de gezondheid van kinderen en het liefst vrijwillig, en anders doet iemand het straks voor jou.”

The Economist

The Economist vindt dat president Bush er vorige week ver-

keerd aan deed de Azerische president Alijev te ontvangen. Het weekblad vergelijkt het regime met Wit-Rusland.

„Alijev erfde het presidentschap van zijn vader in 2003: de Alijevs hebben Azerbeidzjan gedurende bijna de hele post-Sovjetperiode bestuurd (...).

Onder Alijev junior worden de mensenrechten in theorie misschien opgehemeld, maar in de praktijk geschonden, misschien wel evenveel als in Wit-Rusland. En Azerbeidzjan is een wereldkampioen op het gebied van corruptie.

Dit (Amerikaanse, EvV) gebruik van dubbele standaarden in de buitenlandse politiek is niet echt een verrassing: zelfs regeringen die de democratie willen verspreiden, moeten compromissen sluiten en af en toe doen alsof hun neus bloedt. De belangrijkste vraag is niet of Alijevs bezoek moreel verdedigbaar is, maar of het politiek fatsoenlijk was. Dat was het niet.”

Evert van Vlastuin